

РЕШЕНИЕ

№ 1642

гр. София, 11.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 20.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **7493** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу ревизионен акт №[ЕИК]/21.02.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], в частта, в която е потвърден с Решение № 1175/21.05.2012 г. на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място].

С оспорения РА в потвърдената му част, на жалбоподателя са определени задължения за данък върху добавената стойност, корпоративен данък и задължителни осигурителни вноски в общ размер на общ размер на 16 989,28 лева – главница и лихви. При оспорването по административен ред, решаващият орган е намерил жалбата за частично основателна, като е изменил РА, определяйки ДДС за възстановяване в размер на 11 674,91 лева, вместо 6 673,91 лева.

В жалбата, от съда се иска РА в оспорената част да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Навеждат се доводи, че в хода на проведеното ревизионно производство, органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено и не са изложили достатъчно убедителни аргументи защо не признават правото на приспадане на данъчен кредит по издадените от [фирма] фактури. Инвокирани са доводи, на незаконосъобразното непризнаване на право на приспадане на данъчен кредит по посочените фактури е довело до промяна във финансовия резултат на дружеството. Твърди се, процесното МПС наистина е било наето и за това съществуват достатъчно убедителни доказателства. Доставчикът е отразил фактурите

във справките-декларации по ЗДДС, подавани от него през процесния период и задължение за органите по приходите е било да направят необходимите проверки. Посочва се, че според константната практика на ВАС, получателят по облагаема доставка не може да търпи негативи, в случай, че на доставчика е била извършена ревизия за същия период и начисления данък не е бил коригиран. През ревизирания период автомобилът е бил във владение на дружеството и същото е заплащало разходи за гориво и поддръжка. По отношение на установените задължения от осигурителни вноски се сочи, че същите са неточни и не почиват на действително установените факти, които са от значение за случая.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорващият не се представлява.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт П. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1106045/25.05.2011 г., изменена със ЗВР № 1109735/19.08.2011 г. и ЗВР № 1110805/17.09.2011 г., издадени от Началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП, [населено място]. Предмет на ревизията е определяне на задълженията на [фирма] за корпоративен данък за периодите от 30.07.2009 г. до 31.12.2010 г., на задължения по ЗДДС за отделните данъчни периоди от 01.01.2010 г. до 30.04.2011 г., за задължения за данък по чл. 194, 195 и 204 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за периодите от 30.07.2009 г. до 31.12.2010 г., за данък по чл. 42 и чл. 49 от ЗДДФЛ за периодите от 30.07.2009 г. до 30.04.2011 г., за вноски за ДОО, ДЗПО за УПФ и Здравно осигуряване за периодите от 30.07.2009 г. до 30.04.2011 г. и вноски за фонд ГВРС за периодите от 30.07.2009 г. до 31.12.2010 г.

В хода на производството са събрани писмени доказателства и са извършени множество процесуални действия.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад № 1110805/03.11.2011 г., връчен на упълномощено от дружеството лице. Ревизираното лице не е направило писмени възражения по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

След приключване на ревизионното производство е издаден ревизионен акт №[ЕИК]/21.02.2012 г., от главен инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], упълномощен със Заповед № К 1110805/16.11.2011 г., подписана от органа, възложил извършването на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел частично изводите, направени в РА, поради което в една част го е потвърдил, а в друга изменил.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен на управителя на [фирма], на

29.02.2012 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на № 14.03.2012 г. /вх. № 53-06-666/. Решение № 1175/21.05.2012 г. е връчено на 07.06.2012 г. на управителя на дружеството. Действията по подаването на жалбата са предприети, чрез изпращането ѝ по пощата, като видно от положеното върху лицевата страна на приложения пощенски плик клеймо, това е станало на 21.06.2012 г., т.е. в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с горното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, поради което жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, осъществени в рамките на извършваната от [фирма] дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на тези доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури е отказано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи:

1. По отношение на определените задължения по Закона за данъка върху добавената стойност.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са установили, че дружеството е било получател по доставка на услуга по смисъла на чл. 9 от ЗДДС – предоставяне под наем на лек автомобил, използван при осъществяване на икономическата му дейност в периода 01.01.2010 г. до 31.01.2011 г. и 01.04. - 30.04.2011 г. Автомобилът марка „Ауди”, с ДК [рег.номер на МПС] е бил собственост на [фирма]. На ревизиращия екип е представен е договор от 01.01.2010 г., сключен между [фирма], в качеството на наемодател и [фирма], в качеството на наемател за отдаване под наем на посочения автомобил, като е уговорена месечна наемна цена в размер на 2 463,00 лева. Издадени са 14 броя, данъчни фактури, описани в РД.

Съдът не може да не съгласи с направените от органите по приходите изводи. Нито в хода на ревизията, нито по време на съдебното производство, ревизираното лице не е представило доказателства какъв е бил вида на осъществяваната с наетото МПС икономическа дейност и какви облагаеми доставки са извършвани чрез експлоатацията му. Дружеството е представило справка за използваните МПС към 30.04.2011 г., в която липсва процесния автомобил.

Въпреки направените в жалбата оплаквания и твърдения, че автомобилът е бил стопанисван от дружеството през ревизирания период, доказателства в тази връзка не са ангажирани. Не са представени документи за закупувано гориво, нито за направени разходи във връзка с поддръжката му. Няма данни за това, къде е било съхранявано МПС-то, какви пътници или товари е превозвало и по какви маршрути. Визираните обстоятелства се установяват с пътни листове, пътни книжки, фактури за платен паркинг и други. Не е посочено и кое лице или лица са управлявали автомобила през визирания период.

Според действащия към момента на издаването на фактурите ЗДДС, наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за възникване на правото

на данъчен кредит. В закона действително няма легално определение на понятието "неправомерно начислен данък" по смисъла на чл. 70, ал. 5, но по аргумент от противното това ще е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. И доколкото наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 8 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит.

Нормите на ДОПК не съдържат правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса на съдебно обжалване на ревизионни актове, поради което намират приложение общите принципи на разпределение на доказателствената тежест. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, намираща приложение в случая по силата на препращащата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Тази разпоредба е своеобразно проявление в административното право на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване, формулиран в чл. 154, ал. 1 от ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за жалбоподателя - възникване на право на данъчен кредит по определена фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

В разглеждания случай оспорващият не е ангажирал достатъчно доказателства, които да обосноват извода, че правото на признаване на данъчен кредит по процесните фактури е отказано неправомерно. Касае се за доставка с определена специфика – наем на автомобил. Съдът не може да направи извод, че тя е осъществена в действителност, защото освен наемния договор и издадените фактури, други доказателства не са ангажирани. Оспорващият имаше тази възможност, като съдът дори служебно допусна изслушване на експертиза, но същият не пожела да се възползва от нея.

По изложените съображения жалбата в тази ѝ част следва да бъде отхвърлена.

2. По отношение на определените задължения по Закона за корпоративното подоходно облагане.

В хода на ревизията е представено копие фактура № 2379/27.11.2009 г. на стойност 316,33 лева, издадена от [фирма]. Липсата на оригинал е мотивирало органите по приходите да приемат, че счетоводството на дружеството е водено нередовно. По силата на чл. 26, т. 2 от ЗКПО, не се признават за данъчни цели разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Според чл. 10 от същия закон, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството /ЗСч/, отразяващ вярно стопанската операция. Съгласно чл. 42, ал. 1, т. 3 от ЗСч, предприятията са длъжни да съхраняват документи за данъчен контрол - до 5 г. след

изтичане на давностния срок за погасяване на публичното задължение, което удостоверяват тези документи. Тълкуването на тези разпоредби налага извода, че предприятието е длъжно да съхранява оригиналите на първичните счетоводни документи, свързани с определянето на данъчните му задължения и съответно с възможностите за черпене на благоприятни последици. В случай, че то не изпълни тези си задължения органите на приходната администрация могат да упражнят правомощията си като откажат признаването на разхода за целите на данъчното облагане.

Дружеството е поискало да му бъдат признати като разход закупената от [фирма] лампа сигнална-маяк, за което е издадена фактура № 7322/16.11.2009 г. на стойност 58,00 лева и закупена от [фирма] оградна мрежа, за което е издадена фактура № [ЕГН]/20.11.2009 г. на стойност 144,00 лева и № [ЕГН]/20.11.2009 г. на стойност 116,00 лева. Ревизираното лице не е посочило, къде са монтирани и лампата и мрежа, поради което правилно органите на приходната администрация са приели, че разходът не е свързан с икономическата дейност на дружеството, поради което правилно са отказали признаването му на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО. Същото се отнася и заприходените по сметка 304 „Стоки” към 22.02.2010 г. 16 броя автомобилни гуми, закупени по фактури № 5890/23.11.2009 г., № 5959/30.11.2009 г. и № 6056/08.12.2009 г. на обща стойност 420,21 лева. След като дружеството не е доказало, че същите са монтирани на автомобили, негова собственост и използвани във връзка с икономическата му дейност, съвсем законосъобразно е да се откаже признаването на платената цена като разход и да се намали финансовия резултат.

Във връзка изложените по-горе мотиви, касаещи неправомерно начислен ДДС, съдът намира, че жалбата е неоснователна и в частта срещу РА, с която е доначислен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане ревизирания период.

Съгласно чл. 19 от ЗКПО, данъчен финансов резултат е счетоводният финансов резултат, преобразуван по реда на този закон. Положителният данъчен финансов резултат е данъчна печалба, а отрицателният данъчен финансов резултат е данъчна загуба. Данъчната основа за определяне на корпоративния данък е данъчната печалба. Според чл. 22 от същия закон, данъчният финансов резултат се определя, като счетоводният финансов резултат се преобразува по ред и начин, определени в този закон, с данъчните постоянни разлики, данъчните временни разлики и други суми предвидени в тази част.

За да може плащането по дадена доставка да бъде признато като разход по реда на ЗКПО и съответно да бъде намален финансовия резултат е необходимо, доставката да бъде реално извършена. Съгласно чл. 16, ал. 1 от ЗКПО, когато една или повече сделки са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчният финансов резултат се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчният финансов резултат, който би се получил при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. Ал. 2, т. 4 на същата разпоредба гласи, че за отклонение от данъчно облагане се смята и заплащането на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени.

Във връзка с изложеното съдът намира, че жалбата и в тази ѝ част е неоснователна и следва да се отхвърли.

3. По отношение на определените задължения по ЗДДФЛ и частта на определените задължения за вноски за ДОО, ДЗПО, ЗО и фонд „ГВРС”.

Жалбоподателят е изтъкнал само бланкетни облаквания и възражения, че същите са определени неправилно. В тази връзка следва да се подчертае отново, че той не се възползва от възможността този въпрос да бъде изяснен, чрез допускане на ССЧЕ или да представи допълнителни документи или други доказателства, чрез които да обори направените от ревизиращите органи изводи. По тези съображения жалбата и в тази част следва да се приеме като неоснователна.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото на ответника разноски се дължат разноски. Такива са поискани своевременно и следва да бъдат определени по реда чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 1 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу ревизионен акт №[ЕИК]/21.02.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], в частта, в която е потвърден с Решение № 1175/21.05.2012 г. на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица] ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим, на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 689,77 /шестстотин осемдесет и девет и 77 ст./ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.